

ernes Interesser, saa er det Offentlige i alt Fald, fritaget for ethvert Ansvar, idet det da er Kreditorernes egen Skyld, at de Midler, der saaledes engang ere overgivne til dem, ikke blive forvaltede, saa godt, som det er muligt. Men jeg frygter for, at man vil faae at se, Kreditorerne i Almindelighed ikke ville være meget tilbøjelige til at paatage sig den store Uleilighed, som det vil medføre for dem at varetage deres Interesser i saadanne Boer, hvor de i Forveien vide, at de ville lide et meget betydeligt Tab. Den nye Ordning kan altsaa mulig nok være hensigtsmæssig, men jeg har dog ikke den Overbevisning, at det derfor vil blive aldeles unødvendigt navnlig i større Boer at udnævne Stiftskommissarier. Jeg ønsker saaledes meget, at man foreløbig vil lade Spørgsmaalet herom staa uafgjort, hvilket jeg tror, at det vil blive, naar man stemmer § 146 ud. Derved afgjør man ikke noget Positivt — det tror jeg idetmindste ikke —, men man binder blot ikke Hænderne for Fremtiden, og det vil da blive muligt ved enkelte Leiligheder at faae Kommissarier udnævnte i saadanne store Boer, hvor de kunne være nødvendige. Jeg er slet ikke enig i den nedsættende Dom, der i Motiverne er blevet udtalt om saadanne Kommissarier i det Hele. Jeg tror paa ingen Maade, at det i det Hele har vist sig at være uheldigt at behandle Boer ved Kommissarier. Jeg tror vel, at der gives Tilfælde, hvorom dette kan siges; men det er langt fra, at man kan opstille det som en almindelig Regel. I overordentlig mange Tilfælde har det været, og kan det være meget hensigtsmæssigt. I Genhold hertil tillader jeg mig altsaa at anbefale at stemme imod Lovforslagets § 146, medens jeg tillige anbefaler at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 59.

Justitsministeren: Allerede tgaar, da det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Melchior), paa et Punkt, der ganske vist stod i nogen Sammenhæng med det af ham nu omtalte Spørgsmaal, yttrede, at han havde Tvivl med Hensyn til Lovforslagets § 146, tillod jeg mig at antyde, hvorledes jeg mente, at den i denne Paragraf optagne Bestemmelse

fuldkomment hævdede sin Plads i nærværende Lovforslag. Afgangen til Kommissariers Bestemmelse er en Undtagelse fra den almindelige Rettergangsorden; det er en Udøvelse af Bevillingsmyndigheden, og det paa et Omraade, hvor det ikke er ønskeligt, at en Bevillingsmyndigheds Anvendelse skal være nødvendig. Med Hensyn til Rettergang overhovedet, med Hensyn til Domsbehandling er det ikke ønskeligt, at Indretningen er en saadan, at der gennem Regjeringen hyppig i de enkelte Tilfælde undtagelsesvis maa beffikkes Mænd til at udøve en Domsret — og en Domsret er det jo, hvorom der her er Tale —, som ikke er hjemlet i den almindelige LovgivningsRegler og i en dertil sig knyttende fast Uknævnelse. Det maa erindres, at det paa mange Punkter i vor hidtidige Retsforfatning har været en naturlig Følge af den tidligere Tingenes Tilstand, at man, i Stedet for at forsøge paa ved en almindelig Lov at ordne Forholdene saaledes, at man kunde undvære den særegne Bevillingsmyndighed, er gaaet frem paa den Maade, at man i de enkelte Tilfælde har hjulpet sig først med en kongelig Bevilling i Ordets strengeste Forstand eller en Bevilling, udfærdiget af Kongen selv, dernæst med Bevillinger ad mandatum, udfærdigede af Ministeren i Kongens Navn og med kongeligt Segl. Jeg har imidlertid altid troet, at man var enig om, at det, naar et nyt og omfattende Lovgivningsarbejde skulde gennemføres paa et vist Omraade, saa ogsaa var Opgaven, saavidt mulig, at begrænse Nødvendigheden af en saadan Benyttelse af den særegne Bevillingsmyndighed, saa at Forsmaalet ikke kunde siges ganske at blive naaet der, naar det ikke lykkedes rent at blive denne Bevillingsmyndighed kvit. Det vil ogsaa erindres, at Grundloven meget tydelig antyder denne samme Tanke ved at fastsætte, at det er fra den ældre Rets Bestemmelser, at der i Kraft af den tidligere Brug kan gøres Undtagelser ad Bevillingsveien, hvorimod der overfor nye Love ikke kan gives Bevillinger, som gjøre Undtagelser fra disse, uden ifølge særlig Hjemmel i den paagældende nye Lov. Dvrt imod hvad det ærede Medlem (Melchior) sagde, naar han udtalte, at det af ham fremdragne Spørgsmaal vilde staa aabent, hvis man for-